

KYTICE Z NÁRODNÍCH PÍSNÍ

**XVI. ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU
HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ LIDOVÝCH MUZIK**

6. - 8. října 2006

Klub kultury Uherské Hradiště pořádá ve spolupráci s městy Uherské Hradiště a Uherský Ostroh, Národním ústavem lidové kultury ve Strážnici, za podpory Ministerstva kultury, Zlínského kraje, Nadace Děti-kultura-sport, Odborového svazu pracovníků kulturních zařízení a Evropské unie

XVI. ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ LIDOVÝCH MUZIK

**OZVĚNY SLOVÁCKÝCH SLAVNOSTÍ VÍNA
A OTEVŘENÝCH PAMÁTEK 2006**

**Pátek 6. října v 19.30 hodin
Restaurace Koníček**

BESEDA U CIMBÁLU

Křest knihy Pavla Popelky
(Z)povídání z cest

Účinkuje skupina Zimbova se zpěvačkou Gabrielou Vermelho.
Po programu hraje cimbálová muzika Radošov.
Vstupné 100,- Kč

**Sobota 7. října v 18.30 hodin
Foyer klubu kultury**

Vernisáž výstavy

FOLKORNÍ MOTIVY

Fotografie Libora Velana
a Zdeňka Zábranského

**Neděle 8. října
Baťův kanál od 9 hodin**

S PÍSNÍ PO VODĚ

Plavba lodí Danaj z Uh. Hradiště
do Strážnice
Hraje Sudovjan

**Nádvoří zámku Uherský Ostroh
ve 12 hodin**

MALÉ HUDEBNÍ DOSTAVENÍČKO

**Národní ústav lidové kultury
zámek Strážnice v 16 hodin**

METAMORFÓZY LIDOVÉ PÍSNĚ

Pořad hudebních nahrávek a muzicírování Kuřátka z Bánova
uvádí Jaromír Nečas a Vlastimil Ondra

**Sobota 7. října
Velký sál Klubu kultury
v 19.30 hodin**

GALAPROGRAM

K Y T I C E Z N Á R O D N Í C H P Í S N Í

Hudba národů a národností žijících v České republice - ke 100. výročí úmrtí Františka Bartoše

Účinkují:

POŠUMAVSKÁ DUDÁCKÁ MUZIKA

CIMBÁLOVÁ MUZIKA KAŠAVA

GIŇOVCI

GAJDOŠSKÁ MUZIKA PÁLAVA

KAMRACI

PROMÉTHEUS

LÉTAJÍCÍ RABÍN

POLANA

POŘADEM PROVÁZÍ JAN ROKYTA.

Po programu předání cen „**Vinařská obec roku 2006**“ a „**Skleněná notečka**“
Beseda u cimbálu - hraje **HARAFICA**

FRANTIŠEK BARTOŠ

(16.3.1837 Mladcová u Zlína - 11.6.1906 tamtéž) je jednou z nejvýznamnějších osobností našeho kulturního života druhé poloviny 19. století. V této době výrazně ovlivňoval svým mnohostranným dílem rozvoj národního života na Moravě. Byl bytostně spjat s ideami národního obrození a jejich realizaci v moravských podmínkách věnoval všechny své síly a schopnosti. Byl vynikající pedagog, etnograf, folklorista i dialektolog. Vše, co dělal a čemu se

věnoval, mělo vždy jediného společného jmenovatele: všestranně upevňovat a rozvíjet národní uvědomění, kulturu a vzdělání.

Povahu, která dává přednost činu před proklamací, reprezentuje Bartošovo reformační úsilí v oblasti metodiky vyučování českého jazyka. Vydal více jak desítku učebnic a příruček, které výrazně pozvedly úroveň výuky českého jazyka a literatury na středních školách. Jeho „Malá slovesnost“ vyšla během třiceti let devětkrát.

Dnes je širší veřejnosti znám František Bartoš především jako folklorista, etnograf a dialektolog. V poslední a největší ze tří jeho sbírek lidových moravských písní je jich zachyceno více než 2000. Tuto sbírku vydal ve spolupráci s Leošem Janáčkem a za přispění mnoha sběratelů z řad venkovské inteligence, zejména učitelů a kněží. Dodnes ojedinělým dílem je jeho vynikající sbírka dětského folkloru „Naše děti“. Dětem je věnována i jeho vůbec poslední kniha, jejíž vydání se již nedožil: „Kytice z lidového básnictva“, ilustrovaná Adolfem Kašparem.

Z Bartošova pera je i řada prací národopisných. Ve svých národopisných monografiích podal souhrnný pohled na způsob života a kulturu venkovského lidu na Zlínsku, Valašsku, Moravských Kopanicích a Podluží.

Svou Dialektologií moravskou - spisem o moravských nářečích - získal František Bartoš proslulost i ve vědeckém světě slovanském. Tomuto dílu byla udělena cena Akademie nauk v Petrohradě.

Mladcová a rodný kraj byly vždy drahé Bartošovu srdci. Písně z Mladcové otvírají jeho první sbírku moravských lidových písní. První jeho národopisná monografie je věnována Zlínsku. Domů se vracel rok co rok. Hledal tu a také nalézal nové síly do další práce. Domov mu poskytl přátele nejvěrnější, rodina Mladcová mu poskytla i místo k odpočinku poslednímu.

Dedikace v knihách, které mu věnoval Alois Jirásek, Ignát Herman, František Bílý, Jan Herben a další, svědčí o úctě, kterou k Františku Bartošovi chovali čeští spisovatelé. Přes všechny pocty, jichž se dostalo Bartošovi již za jeho života, však zůstal vždy člověkem skromným, z duše dobrým a ohleduplným. Když byl jmenován členem České akademie věd, prohlásil, že se pokládá jen za prostého dělníka na staveništi národní vzdělanosti.

Čas podrobil i Bartošovo dílo tvrdé zkoušce. Mnohé z toho, co napsal, se stalo již jen dobovým dokumentem. Zůstalo však stále dost toho, co z jeho díla dodnes patří k živému národnímu dědictví. Patří jistě k pozitivní části bilance kulturních aktivit Zlínského kraje, že se právě jejich zásluhou dostává Bartošovo dílo do rukou všech, kteří se zabývají studiem lidové kultury a usilují o její uchování a rozvoj.

Osobnost a dílo Františka Bartoše připomínáme u příležitosti stého výročí jeho úmrtí s přesvědčením, že má velmi co říci všem, kdo ovlivňují vývoj soudobé české kultury se zdůrazněním jeho vnímání historické odpovědnosti, již nikdy, nikým a za žádných okolností nemůže být zbavena žádná generace.

VÝBĚROVÁ BIBLIOGRAFIE NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH PRACÍ FRANTIŠKA BARTOŠE

Über die modale Bedeutung des böhmischen Instrumentals.
Programm des k. k. katholischen gymnasiums in Teschen. Těšín,
1868.

Anthologie z národních písní československých. Praha, 1874.

Vlast. Kytice z básní vlasteneckých. Uvil Josef Zapletal. Praha,
1875.

Malá Slovesnost, kterou za knihu učebnou a čítací pro vyšší třídy
škol středních sestavil Jan Kosina a Fr. Bartoš. Brno, 1876.

Skladba jazyka českého. Brno, 1895.

Nové národní písně moravské s nápěvy do textu vřaděnými. Brno,
1882.

Lid a národ I. Velké Meziříčí 1883; Lid a národ II. Velké Meziříčí,
1885.

Dialektologie moravská I. Brno 1886; Dialektologie moravská II.
Brno, 1895.

Národní písně moravské v nově nasbírané. Brno, 1889.

Naše děti. Brno, 1888.

Kytice z národních písní moravských, kterouž uvili František Bartoš a Lev Janáček. Telč, 1890.

Rukověť správné češtiny. Telč, 1891.

Moravský lid. Telč, 1892.

Moravská svatba. Praha, 1892.

Volksleben der Slaven. Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild, sv. Mähren und Schlesien. Vídeň, 1897.

Národní písně moravské v nově nasbírané. (Spolu s L. Janáčkem.) Praha, 1899, 1901.

Domácí čítanka z lidu pro lid. Brno, 1900.

Líšeň. (Spolu s Cyrilem Mašíčkem.) Brno, 1902.

Sto lidových písní československých s rozborů a výklady. Praha, 1903.

Dialektický slovník moravský I. Praha, 1905; Dialektický slovník moravský II. Praha, 1906.

Deset rozprav lidopisných. Olomouc, 1906.

Kytice z lidového básnictva. Olomouc, 1906.

POŠUMAVSKÁ DUDÁCKÁ MUZIKA

Pošumavská dudácká muzika se poprvé představila v srpnu 1989 ve Strakonících na IX. Mezinárodním dudáckém festivalu. Od roku 1989 vystupuje doma i v zahraničí, kromě vystoupení v Čechách, Rakousku a Bavorsku hostovala muzika ve Velké Británii, Itálii, Belgii, Španělsku a Švýcarsku a nahrávala též v Českém, Bavorském a Rakouském rozhlasu i televizi.

Sídlem muziky jsou Strakonice, město, kde je dodnes živá dudácká tradice. Členové muziky pocházejí nejen ze Strakoníc a jejich okolí, ale i z šumavského Podlesí. Proto je repertoár muziky sestaven převážně z lidových písní a tanců z Prácheňska, Šumavy a Pošumaví, a to i z německých jazykových oblastí. Muzika si také ráda zahraje písničky z Chodska.

Činnost kapely obsahuje: koncerty, účinkování na folklorních festivalech, komponované pořady, bály a taneční zábavy (prezentace lidových tanců, ukázky a jejich výuka), vystoupení při bohoslužbách (prezentace lidových a zlidovělých duchovních písní), adventní, vánoční, předvelikonoční a velikonoční programy, vystoupení při tradičních lidových slavnostech (staročeské máje, konopická ...)

Vedoucí muziky Mgr. Tomáš Spurný (nar. 1965) pochází ze Strakoníc. Vystudoval konzervatoř v Praze (klavír, klarinet) a při tom soukromě dudy. Po absolutoriu byl přijat na FFUK, obor Hudební věda. Zde se zaměřil na etnomuzikologii a folkloristiku. Studium zakončil v roce 1993 diplomovou prací „Německá lidová instrumentální hudba Šumavy“. Od roku 1995 do roku 2001 pracoval v Ústavu pro etnografii a folkloristiku Akademie věd České republiky. Publikoval několik hesel o problematice německé lidové hudby v Čechách do našich i zahraničních encyklopedií, podílel se na dvou česko-německých etnomuzikologických konferencích a vedl symposia při Mezinárodních dudáckých festivalech ve Strakoni-

cích. V současné době se věnuje pedagogické činnosti v ZUŠ Písek a ZUŠ České Budějovice.

V roce 1984 založil Tomáš Spurný ještě na konzervatoři Dudáckou muziku České hudební mládeže, která existovala do roku 1986. Z jeho iniciativy vznikla o tři roky později též Pošumavská dudácká muzika.

PDM vydává v roce 2002 již svůj třetí samostatný hudební titul. Po MC My sme hoši vod Šumavy a CD Poslyšte mládenci, je to CD ROM věnovaný odrazu napoleonských válek v lidové písni Jižních Čech s názvem Když Napoleon vojny začal.

CIMBÁLOVÁ MUZIKA KAŠAVA

CM Kašava vznikla jako původně dětská kapela při ZUŠ Zlín. Jako kmenová muzika folklorního souboru Kašava v roce 1992 vystřídala muziku s primášem Antonínem Bařinkou (která v omlazené sestavě dosud funguje pod názvem CM Kašava). Uměleckou vedoucí muziky je Lucie Uhlíková, primášem je Petr Král a spolu Martinem Peprníkem je rovněž pěveckým sólistou kapely. Repertoár Kašavy vychází především z folkloru Valašska, luhačovického Zálesí a částečně východní Hané, na koncertech se však muzikanti nevyhýbají ani ostatním moravským regionům či cikánským, slovenským, maďarským a rumunským melodiím. Muzika vedle celosouborových programů vystupuje pravidelně i samostatně, a to jak na vlastních koncertech, tak při nejrůznějších společenských či kulturních příležitostech, mnohokrát reprezentovala také v zahraničí. V roce 1999 natočila Kašava profilové album Na tom našem potoce, v roce 2002 vydala spolu se svými hosty CD Z vršku do doliny a v letošním roce doplnila svou diskografii o CD Kady je cesta ode Zlína.

LÉTAJÍCÍ RABÍN

Vojtěch Pospíšil - klarinet, Bohuš Stoklasa - kontrabas, Jana Dosedělová - flétna, Miroslav Ondra - akordeon, Vojtěch Peštuka - kytara

Takových dvě sta, tři sta let nazpátky chodili po východní Evropě potulní muzikanti. Od štetlu ke štetlu hrávali na svatbách a pohřbech, na všech svátcích, na kterých se obce scházely. Hráli melodie, které se ze synagog dostaly do uliček štetlů, které od kantorů přešly k muzikantům, od Boha k lidem. Hrávali od rána do večera a někdy i dlouho do noci. A když je lidé poslouchali, smáli se, plakali, tancovali a modlili se. A muzikanti hráli a co dostali, propili. Doba se ale změnila, spousta lidí umřela, spousta odešla za oceán. A stejně tak muzikanti.

Písničky však zůstaly živé. A po nějakém čase se z Ameriky, kam utekly se svými muzikanty, se vrátily zpátky, odkud vzešly. A tyhle melodie, pro našince tak svérázné a exotické, se zalíbily několika kamarádům z prostějovského Reálného gymnázia. Taky se jim líbilo, propít to, co si vyhrají a tak začali hrát klezmer a založili klezmerskou kapelu, které později dali název Létající Rabín. Čtyři roky jezdili od města k městu a hráli lidem. Sice už ne svatbách či pohřbech, přesto lidé poslouchali, smáli se a někdy tancovali a párkrát se prý taky modlili a plakali. Kapela vydává jedno album, pak druhé a pak přichází zlom. Po spoustě odehraných koncertů projde zásadní změnou a začíná nové období. Ansámbl vystupuje čistě akusticky, bez elektrického proudu, výrazově je bližší svým předchůdcům z dávných století a také muzikanti jsou den ode dne pokornější před uměním muzikantů starého světa...

Létající rabín chce hrát hudbu přirozenou, hudbu pro lidi, tak jako klezmeři (lejconim) v malých štetlech či velkých městech - v Kišiněvě, Vilně, Krakově, Praze, později i v New Yorku a kdoví kde ještě...

Skupina Létající rabín používá typických židovských nástrojů kla-

rinetu a akordeonu, které vytváří tradiční židovský sound. I kytara s kontrabasem se drží spíše konvenčních rytmů. Tu a tam je znát u jednotlivých členů vliv jazzu, rocku nebo blues.

Klezmer je ale různorodý nejen díky svobodě aranžmá, sám o sobě například absorboval právě velké množství jazzu ve 40. letech, kdy mnoho židů emigrovalo do USA. A protože židé už předtím žili ve všech koutech světa, absorboval klezmer i mnoho jiných prvků z jiných kultur. V jedné židovské lidovce můžeme rozpoznat vliv arabské hudby, druhá je třeba podobná ruské častušce atd. V klezmeru se mísí dvě zcela odlišné emocionální polohy. Na jedné straně je to hudba taneční a improvizací, která pomáhala vyjádřit židům radost ze života, což pro ně bylo velmi důležité. Na straně druhé je tato hudba silně ovlivněna mnohaletým utrpením židovského národa.

Navzdory tomu, že židé jsou po všech negativních zkušenostech k okolnímu světu rezervovanější a pečlivě si střeží svou kulturu, je klezmer hudební žánr hojně interpretovaný nežidovskými hudebníky (mezi které patří i Létařící rabín). Klezmer je totiž hudba stále se vyvíjející a svobodná. Všichni „klezmeři“ jsou lidé velmi veselí a hlavně tolerantní.

GAJDOŠKÁ MUZIKA PÁLAVA

Luboš Štancl - housle, Bohdana Štanclová - gajdy, Tomáš Pospíšil - basa, Tomáš Koláček - kontr, Pavel Duží - gajdy

Muzika byla založena v roce 1998 a jak již napovídá název, jejím zaměřením a snahou je znovuožívání a objevování starobylého způsobu hraní, hraní s gajdami. Tím je také podmíněno hráčské obsazení, které je tvořeno dvěma hráči na housle, z nichž jedny housle hrají melodii či druhý hlas zdořený precizními ciframi a druhé housle zajišťují harmonický doprovod. Jedná se o trojstrunné

housle v ladění g1-d2-a1, na nichž je kobylka seříznuta do roviny, což umožňuje hraní na všechny tři struny najednou. Tímto, v našich končinách nezvyklým upravením nástroje, je dosaženo plného zvuku akordu. Nedílnou součástí muziky je i tzv. malá basička, kterou v této muzice simuluje violoncello s klasickým laděním. Čtvrtým a posledním nástrojem (ovšem nejdůležitějším) jsou samozřejmě gajdy. Pálava používá tzv. moravské gajdy, pocházející z dílny Pavla Čípa ze Zubří v ladění G,D dur a g,d moll.

Za dobu svého působení muzika navštívila nejen festivaly v Čechách a na Slovensku, ale také v Itálii, Maďarsku, Polsku, Rakousku a Německu. Spolupodílela se také na natočení CD „Gajdovali gajdoši ... z Moravy a Slezska“, kde hrají nejznámější gajdoši z celé Moravy (vydalo hudební nakladatelství Písnička), a na CD Folklorního souboru Pálava „Imala sam miloga“ (vydáno vlastním nákladem).

GIŇOVCI

Romská lidová hudba Josefa Gini z Opavy vznikla na konci 60. let ve slovenském Šariši - vycházela z rodové muzikantské dynastie. Zakladatelem a vedoucím byl Josef Giňa st.(1928 -1997), jehož rodina se přestěhovala v 60. letech do Slezska. Spolu s ním hráli v kapele i jeho bratři Ladislav a Jan, později pak syn Josef – cimbalista, basista, kontráš, upravovatel a skladatel. Za cimbálem vystřídal Jana Rokytu. Pokračuje v rodinné tradici a pod jeho vrozeným muzikantským cítěním vyrůstá další nadějný muzikant – bravurní cimbalista Jožka III. Kapela patří k těm romským skupinám, které kromě své vlastní etnické hudby ovládly i folklorní projevy okolní-

ho obyvatelstva. Ze Slovenska si hudebníci přinesli mj. harmonické cítění a vysokou nástrojovou techniku. V ostravském rozhlasovém studiu natočili Giňovci na 150 snímků romského a šarišského folkloru. Vystupovali na festivalech ve Strážnici, Dolní Lomné či Rožnově, jejich hudební projev z devadesátých let je zaznamenán na gramofonových deskách Supraphon.

KAMRACI

Začátky vzniku kapely Kamraci se vážou k založení regionálního folklorního souboru „Błędownice“ k roku 1983. Název „Kamraci“ přijala kapela v roce 1990, kdy stále častěji začala vystupovat i samostatně. Hraje písně Těšínského Slezska, přesněji jeho centrální části a severní, hornické části. Základní sestava kapely je pětičlenná (1.housle, 2.housle, klarinet, akordeon, kontrabas). Všichni členové kapely jsou místního původu. S písněmi, které interpretují, se setkávali od útlého dětství, vyrůstali a dospívali s nimi. Mluví každodenně zdejšími těšínskými nářečím a snaží se je kultivovat v jeho původní podobě.

Za více než 15 let svého účinkování navštívili Kamraci většinu pódii svého těšínského regionu. Účinkovali však i v zahraničí - Polsko, Litva, Belgie, Holandsko.

Mnohokrát se účastnili tradičních místních akcí jako: Gorolski Święto - Jablunkov, Gorolski Bal - Mosty u Jablunkova, Festiwal PZKO (Třinec, Karviná), Dożynki Śląskie (Haviřov-Bludovice, Oldřichovice, Guty), Maj nad Olzą (Darkov), Mezinárodní folklorní festival Strážnice 1997.

V zahraničí to byly: Międzynarodowy Przegląd Kapel Ludowych w Toruniu (Polsko - 1998, 2005), Międzynarodowy Przegląd Zespołów Folklorystycznych „Złoty Kłós“ - Zebrzydowice (Polsko 2001) - Tydzień Kultury Beskidzkiej (Wisła, Szczyrk- Polsko).

Vedoucím skupiny je Tadeusz Farny.

PROMÉTHEUS

Bouzouki (čti „buzuki“) je tradiční řecký lidový nástroj, na který hraje Kostas Charalambidis již od svých čtrnácti let a který je specifickým nástrojem v řecké hudbě. Bouzouki je osmi a šesti strunný nástroj loutnového typu s dlouhým krkem (menzura 660 mm), rozšířený především v Řecku, díky hudebnímu stylu rebetiko. Někdy se řadí do rodiny západních mandolinových nástrojů (kvůli konstrukci bříška), jindy zas mezi balkánské tambury. Starší verze má 3 páry strun laděné na dD-AA-DD, novější (8mi strunná) verze má 4 páry strun laděné na cC-ff-AA-DD. Hra na řecké bouzouki se vyznačuje rychlými běhy, kombinovanými s ozdobami a tremolem.

Kapela Prometheus z Brna má u nás již 45-ti letou tradici, z původních zakladatelů nezbyl v kapele nikdo, Kostas Charalambidis pokračuje a udržuje tradici asi 25 let. Na kytaru doprovází Lubomír Štefan, který v kapele začal o pět let později. Irini Charalambidu - zpěvačka, je dcerou Kostase. Už od malička se snažila zpívat a řeckou muziku cítila opravdu výborně. S kapelou Prometheus sólově vystupuje už pět let. Repertoár kapely je velice pestrý a široký - zahrnuje především širokou škálu původních řeckých lidových písní.

Soubor vznikl na přelomu let 1955 – 56. V r. 1976 schválilo Kolegium rektora VŠLD statut folklorního souboru Poľana. Kontinuitu práce zaručovali zkušení členové vedení souboru J. Račko, M. Almássyová a ředitel E. Senko.

Velkým přínosem pro soubor bylo to, že vedení mužské pěvecké skupiny se ujal vynikající interpret lidových písní Milan Križo (u nás známý jako sólista BROLN). Tato skupina se brzy stala pilířem umělecké úrovně celého souboru.

Soubor získal mnohá ocenění i za zpěv a hru na fujaře. Na celoslovenské soutěži vysokoškolských folklorních souborů v Nitře se poprvé výrazně prosadila mužská pěvecká skupina. Získala cenu za nejlepší pěvecký projev. Soubor pravidelně vystupoval při různých kulturních akcích, účinkoval v rozhlase a televizi. Zúčastňoval se festivalů ve Východné, Helpě, Dětvě či na Myjavě. V roce 1978 se soubor stal vítězem celoslovenské soutěže vysokoškolských souborů Akademický Zvolen.

Od roku 1979 soubor vystupoval na mezinárodních festivalech v Rakousku, Polsku, Itálii, Španělsku, Turecku, Sýrii, Maďarsku, Belgii, na Kypru, Ukrajině a ve Francii a Portugalsku.

Od roku 1990 je folklorní soubor Poľana zájmovou složkou Technické univerzity ve Zvolenu.

Vedoucím lidové hudby je Ing. Pavol Gejdoš, PhD.

METAMORFÓZY LIDOVÉ PÍSNĚ

Národní ústav lidové kultury Strážnice - zámek
neděle 8. října v 16 hodin
uvádí Jaromír Nečas s Vlastimilem Ondrou

KUŘÁTKO

...Pamatuji si přesně, jak mi bylo po první zkoušce Kuřátka. Všichni už odešli a já jsem osamocen seděl na pódiu ve ztichlém a potměnělém sále bánovské školy. Přemýšlel jsem, jaký to má smysl. „Vždyť oni neumí ani zazpívat... ,“ letělo mi hlavou. V kalendáři stálo napsáno - pondělí 15. listopadu 1999... .

A pak v pátek 5. září 2003 u luhačovického léčivého pramene Ottovka jsem zažil toto:

Pršelo a se všemi šestadvaceti kluky jsme se právě rozezpívali v skrytu kamenného podloubí. Okolo se pomalu srocovali odeštníkování pacienti. Najednou do mě Šimon drcá a říká: „ Pane učiteli, já sem sa naučil druhý hlas k „Otvírajte sa strážnické brány...“ . Narážel tím na písničku, ktorou jsme se museli naučit „rozkazem“ Jana Rokyty do jeho pořadu MFF Strážnice 2003 „Na pěknú notečku...“ . Porušili jsme tak trochu naše nepsané předsevzetí věnovat se především materiálu z našich rodišť.

Kluci Šimonovi hned odvětili: „Tož, to je ti včil už na“ Zasmáli se, ovšem mě Šimonova slova zaujala. Hned mi „strážnické brány“ musel s kluky zazpívat. A ono to znělo. A jak! Ptám se ho: „Kdo tě to učil?“ Z jeho pohledu jsem cítil, že jsem ho urazil. „Přeca sám, néé?“ - tvrdily ty oči.

„Tož, víš co, Šimone? Zkusíš sa včil naučit druhý hlas ke „Stála Kačenka“ a s Tomášem to zazpíváte za hodinu ľudom při vystúpení,“ řekl jsem a díval se mu vyzývavě do očí. „Klidně,“ odvětil a kluci ztichli. Kdo někdy držel tlupu třiceti kluků na uzdě ví, o čem mluvím – pochopili. Tomáš začal zpívat Kačenku a Šimon si něco tiše pro sebe broukal.

Na kluky z Bánova a luhačovické Malé Zálesí přišlo v ten páteční sychravý a upršený podvečer hodně lidí. Oběma souborům, uchýleným v provizoriu pod střechem, na mramoru kolonády, se povedlo jedno z těch vystoupení, na které si člověk s hřejivým pocitem vzpomene i po dlouhé době. Lidem ani nevadilo, že museli celou dobu stát, a to ještě natěsnáni v těsném kruhu kolem nás. Jako bych tam byl i teď, když píšu tato slova. Stále vidím devítiletého kluka políbeného darem Pána Boha, jak krásně dobarvuje svým hlasem hlas svého dvanáctiletého kamaráda a oba, toulající se spolu s Kačenkou okolo „Dunaja“, uchvacují. A z nebe padají proudy vod. Svým úhlem vidění světa jsem viděl zázrak. Neopakovatelnost okamžiku. Právě pro takové chvílky má toto vše smysl.

Vlastimil Ondra

V PROGRAMECH VYSTOUPÍ MUZIKY

RADOŠOV

HARAFICA

SUDOVJAN

Milá čtenářko,
milý čtenáři,
prosim, uvědomte si,
že i tato kniha – vaše
neuvěřitelně krásně vydané
Cestopisy, mistopisy
a přečtopisy
– je produktem
mužského egoismu
a kovybismu a proto,
jak už ostatně
vyspěla jedna
z kamarádek,
hidistové této
knihy nemohou
odpovídat
prototypu
moderních
mladých
mužů.

popelka na cestách

Pavel Popelka

(Z)povídání z cest

XVI. MEZINÁRODNÍ FESTIVAL HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ LIDOVÝCH MUZIK

Programový bulletin vydal Klub kultury Uherské Hradiště
v počtu 400 kusů, redakce a texty: Jan Maděrič,
fotografie: Miroslav Potyka a archiv, DTP: Robert Štěrba,
tisk: JOKER, spol. s r.o., Uherské Hradiště

klub kultury

uherské hradiště

Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií.
K jeho realizaci bylo využito prostředků Fondu
mikroprojektů spravovaného Regionem Bílé Karpaty.

